

RECEPT A SZALAGTŰZŐHÖZ

- 90 db tűzött szalag
- 5 virágcsokor
- 600 pillangó a gyomorban
- 1 marék szervező szülő
- 2 db szín: bordó és kék
- zsúfolt öltöző

Fotók: Ruip Gergő

Az a szerencse ért, hogy egyike lehettem a Waclaw Felczak Alapítvány által kiírt nyertes pályázat keretében Krakóba látogató 27 diáknak a Paksi Vak Bottyán Gimnáziumból. Három tanár is velünk tartott persze, a rendfenntartás érdekében. Bár ijeszten korán: hajnali ötkor indultunk, kijelenthetem, hogy a még bőven égő éjjeli fényekért, a város teljes csendjéért, a járdák és utak ürességéért, és a hatalmas, ragyogó telihold látványáért megérte. De még mennyire!

Délután három óra körül érkezünk meg a szállásunkra, ahol 2-3 fős szobákat kaptunk, majd kipa-

kolás után elindultunk, hogy felfedezzük a környéket. A vizes járdákon egymásba kapaszkodva, esernyőket szorongatva ugráltuk át a pocsolókat. Szerda reggel egy svédasztalos reggelivel kezdtünk, hogy elég energiánk legyen, és végre igazán belevehessük magunk a város történelmébe és rejtett (vagy nem olyan rejtett) gyönyöreibe. Ezt egy ötórás idegenvezetés keretein belül tettük meg: elborzadtunk a Schindler-gyár múzeum realitásán, sóhajtozva imádtuk a gótikus Wawelt, és az ottani emberek interaktivitását, valamint végigsétáltunk a Posztócsarnokon, Krakó főterén, ahol aztán kaptunk egy pár óra szabadidőt, hogy ebédelhessünk és kedvünkre mászkálhassunk.

Csütörtökön délelőtt útra keltünk Zakopanéba, majd visszaültünk a buszra, és utunk további részét vidáman töltöttük: poénokat mesélve, hangosan nevetve, kellemes érzéssel. Este tizenegy előtt értünk vissza Paksra, elégedetten mosolyogva.

Úgy érzem, kihoztuk a maximumot ebből a három napból, és a közös élmény kicsit közelebb hozta egymáshoz a művészetkedvelő tanulókat. Egyértelműen produktív kaland volt; Krakó gyönyörű, a lengyel emberek többnyire nyitottak és barátságosak, a társaság hangulata pedig leírhatatlanul kellemes volt. Szerintem mindenki nevében mondhatom, hogy köszönjük a lehetőséget. Tetszett. Nagyon.

Heilig Dóra 9.b (Teljes cikk a gimnázium honlapján.)

KRAMARIK MILÁN: EGY MÁSMILYEN KARÁCSONYI SZÖSSZENET

A tél az évnek az a része, amikor még egy magamfajta rinyagép, ki 25 celsius felett kb. enyhén fogalmazott létképtelen, visszasírja a forró hónapokat, és aszott napvilágon valami magzatpóz-félében, száját lebiggyesztve battyogna A-ból B-be.

Aztán jönnek ezek mellett az ünnepek, melyek szüleinket fejük felett állomásozó felhőként ér utol a december, ami a felnőtt ember fejében a pénzköltéssel jelent egyet. Idősödő felnőtt-kezdemény lévén tarkón csapott pár éve a megértés, hogy ez a huza-vona, mire minden rokonnak, kitől szőre-haja is égnek áll az embernek is be csűrte-csavarta csomagolópa-pírba a csilivili, ilyen - olyan ajándékát, csak hogy ne találja szidalmakkal tele tömve a máját, hogy micsoda káromlás, kár, hogy merészeli őt, meg őt meg nem ajándékozni.

Gyere, menni kell a nagymamához, Ahol kellemetlenül ér a felismerés, hogy felesleges a "Nem kérek többet" kifejezést negyvenkettőnél kevesebbszer ismétled, hisz a csatát máris elvesztetted. De minden pöffeszkedés ellenére, miként barátokkal, pereputtyal mizes-mázás kalácsot majszolsz, az mindent felülmúl.

RINIEL: PORCELÁN

A hideg, dohos lépcsőház legtetején egy egyszerű, barna ajtó állt, pattogzó festéket sírva a fokokra. A kulcs halk sikolyt hallatott, ahogy Gábor elfordította a zárban. A lakás kicsi volt, de megpróbálták lehetőségük szerint tisztán tartani. A mintás szőnyeg kopott volt, a hűlő kandalló előtt álló két karos-zék pedig sokszor foltozott. A kandalló rácsán apró, kézzel varrott ruhák sorakoztak, és a férfi még érezte a ruhafesték kesernyés szagát. Az ebédlőasztal szinte ki sem látszott a rajta felhalmozott tárgyak alól. Vászon tekercesek, művirágok és ecsetek garmadája foglalta el a bútort, egy-két ott felejtett kávé-és teásbögrével osztva meg uralmuk.

November végén jártak, és a megrendelések kezdtek előnteni egykori osztálytársát. Mert Viki művész volt. Igazi művészlélek. Legalábbis Gábor szerette ezt a magyarázatot adni lakótársa furcsa munkájára. Amíg a férfi a postán ült állónap, leveleket válogatott, bélyeget ragasztott, pecsétet ütött és csak úgy általánosságban a monoton munka rabja volt, addig Viki alkotott. Kecses, festékfoltos ujjai apró öltések százait ontották magukból, pirosítót hintettek egy sápadt arcra, üvegszemeket pattintottak a helyükre vagy épp arany fürtöket állítottak katonás rendbe. Gábor esténként, vagy szabadnapjain, esetleg hétvégén, sok időt töltött azzal, hogy Vikit nézte alkotás közben, és lakótársa energiájából magát is regenerálta. Mert Viki tényleg szívből szerette a munkáját. Festés közben énekelt, varrás közben dúdolt és összeszerelés közben beszélt:

- Mindjárt meg is vagyunk, ezt még idetűzöm és kész is vagy, szépségem!

És Gábor elé tartotta az új babát, csillogó szemekkel kérdezve: szép lett-e. A kérdés felesleges volt Gábor szerint. Viki összes munkája szép volt. Magukkal ragadóak voltak, aprólékosak, gyönyörűek. Minden apró porcikájuk, hideg kezeckéik, puha tincseik, lakkos cipőcskéik szeretettel lettek a helyükre rakva. Miért ne lennének szépek? Gábor belső monológja közben levette kinti ruháit és fellesztette a tüzet, és tovább is folytatta volna a gondolatmenetet, ha a Viki fotelében ülő kislány ki nem ijeszti a hitéből is. Persze a lány nem volt igazi, porcelán volt, mint Viki többi gyermeke. A művész valószínűleg azért rakta a fotelébe, hogy ne felejtse el nemsokára leszállítani, amit alátámasztott a baba lábához döntött kártya, amin három arany sor díszelgett. A lány szőke, göndör haja és jégkék szemei elképesztően élethűek voltak, kék bársony ruhája szépen elrendezve terült szét körülötte, derekán rózsaszín masni és babakék művirág díszelgett.

- Látom találkoztál Evelinnel. Szép lett?

A férfi megrettenését leplezendő, mesterkéltén mérges tekintettel nézett fel hazatérő lakótársára. Az magát elnevetve nyújtotta a kezében tartott dobozt segélykérően Gábor felé, aki egy sóhajjal lépett elvenni azt, hogy Viki levethesse vastag kabátját, sálát.

Midőn a férfi árnyéka nem takarta őket, a kandalló lángjai nevetve szaladtak szét a szobában, megsimítva a baba kártyáján lévő három sort:

Kék Evelin

Készítette:

Fűz Viktor

Szerkesztő: Fittné Szilvássy Ildikó

Lizák-Pető Viktória

Elérhetőség: fitt.ildi@gmail.com